

عنوان مقاله:

بررسی رابطه انسان با خداوند در نهج البلاغه

محل انتشار:

شانزدهمین همایش ملی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

زهرا زارع برنجکار - کارشناسی علوم تربیتی پردیس بنت الهدی صدر رشت

خلاصه مقاله:

انسان به عنوان یکی از مخلوقات خدای متعال، در اصل هستی خود دارای وجود مستقل نیست، بلکه وجودش همچون همه مخلوقات وجودی است مرتبط با مشیت و اراده الهی. یعنی بدون برخورداری از فیض دائمی خداوند که هستی انسان را تأمین میکند، نمیتواند موجود باشد. پژوهش حاضر به روش مروری « وجود معلول عین ارتباط به علت است »، به تعبیر استاد مطهری کتابخانه ای انجام شده است که هدف از آن بررسی رابطه انسان با خداوند در نهج البلاغه بود. نتایج پژوهش نشان می دهد که انسان همانند سایر موجودات از بدو آفرینش، وابسته به خداست و خداوند وجود خاص انسانی را به او می بخشد. ارتباط و وابستگی وجودی بین انسان و خدا از حیثه قدرت انسان خارج است. پس از تولد و رشد تدریجی و ظهور اراده است که ارتباط انسان با دیگران، ارادی و آگاهانه انجام می گیرد. و در این مرحله، احتیاج به کیفیت و نحوه ارتباط پیدا می کند تا به رشد استعدادها پیشخط و جهت مثبت بدهد. ارتباط انسان با خدا، با خود، با اجتماع و طبیعت از مهمترین روابطی است که باید مورد توجه قرار گیرد

کلمات کلیدی:

رابطه انسان با خدا، اطاعت، دستورات خدا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1979607>

